

der har et arbejdsmiljø, som gør, at de er nedslidt i den alder.

Så kan man godt sige som hr. Torben Lund, at vi må forbedre arbejdsmiljøet. Men for det første hjælper det ikke de mennesker, der bliver ramt af denne forringelse nu, og for det andet er der ikke skygge af tiltag i regeringens politik, der forbedrer arbejdsmiljøet. Det er igen bortforklaringer fra hr. Torben Lunds side. Man får ikke løst et eneste problem på arbejdsmarkedet ved at genere de mennesker, som man her generer ved at forringe overgangsydelsen.

Hvorfor afviser regeringen at satse på en visionær plan om grøn beskæftigelse? Erhvervsministeren får lov til at fortsætte sin hjemmeserveordning. Lad mig spørge igen: Er der ikke langt større perspektiv i at bruge disse penge på miljøområdet? Hvorfor ikke tage udgangspunkt i den enormt visionære plan, som SiD's kongres har udarbejdet – som SiD har udarbejdet? Hvor er argumentet for kun at afsætte 15 mio. kr. til grøn beskæftigelse?

Det her vil vi satse på, og vi fremlægger i den nærmeste fremtid en plan for beskæftigelse på områderne byøkologi, trafikomstillinger, vedvarende energi, energibesparelser, vandbesparelser, jordrensning, kloakrenovering, genanvendelse, økologiske fødevarer og naturgenopretning. Hvis der overhovedet er troværdighed bag statsministerens påstand om, at man står for en grøn linje, vil regeringen gå ind i reelle forhandlinger med os om grøn beskæftigelse.

Hvorfor hører vi intet om virksomhedernes ansvar over for arbejdsløsheden, således som adskillige i fagbevægelsen, senest Anne M. Pedersen, formulerede det i Det Fri Aktuelt i denne uge?

Regeringens dagpengeudspil er i alt for høj grad baseret på en tankegang om, at arbejdsløsheden er de arbejdsløses eget problem, og hvor løsningen så bliver at piske de arbejdsløse. Tanken har i mange år været udbredt i borgerlige kredse. Vi er uenige. Arbejdsløsheden er ikke et individuelt problem; det er et fælles problem for os alle sammen. Det har også tidligere været opfattelsen hos Socialdemokratiet, men det er det tilsyneladende ikke længere. Det er sørgeligt.

I flere måneder har den konservative presse bombarderet os med artikler om velfærdssamfundets krise. Ifølge højrefløjen består krisen i, at de offentlige ydelser er for høje, og at der ikke er noget incitament til at tage et job. Det hele bliver så garneret med historier om de store flaske-

halsproblemer, som normalt viser sig at være overskuelige. Men det er jo karakteristisk for debatklimaet i øjeblikket, at dette flaskehalsproblem bliver gjort til det helt, helt overskyggende problem i samfundet – et problem, der overskygger alle mulige andre problemer. Hvad er det for noget snak?

Der gøres sjældent opmærksom på, at Danmark har en meget høj arbejdsfrekvens. Vi er et folk af knoklere – for at sige det rent ud. Vi står i øjeblikket i en omstillingsproces, en meget kompliceret omstillingsproces, som kræver nye kvalifikationer, som kræver veluddannede og engagerede medarbejdere. Jamen så sats dog på dét. Sats på et ordentligt og udviklende arbejdsmiljø. Sats langt, langt mere på uddannelse og efteruddannelse, som man tidligere har sagt fra Socialdemokratiets side. Men lad være med at rette bager for smed ved at smide stadig flere ud af dagpengesystemet og over i det sociale system. Og tag så at gå ind for den børnepasningsgaranti, som statsministeren lovede før sidste valg.

Til sidst et par ord om Europapolitikken. Det bliver ikke så mange, men man kan jo heller ikke påstå, at statsministerens uforpligtende overskrifter om EU-politikken lægger op til en særlig grundig diskussion.

Statsministeren lægger op til et stærkere samarbejde omkring miljøet. Hvem er uenige i det? Det, som imidlertid er interessant, er, om regeringen vil fastholde, at hensynet til miljø skal være vigtigere end hensynet til det indre marked. Hvis det bliver meldingen, vil det give perspektiver. Hvis regeringen vil gå i front og argumentere for, at det er utåleligt med den vildtvoksende økonomiske vækst i Europa, og at det er nødvendigt at definere en ny vækstmodel, så kunne det måske give troværdighed omkring EU-politikken. Og hvis regeringen vil stå fast på, at vi skal have en reel miljøgaranti, så vi eksempelvis kunne forbyde de sprøjtemidler, der forurener dansk grundvand, ja, så kunne det endda tænkes, at der i den danske befolkning blev opbakning bag EU-samarbejdet.

Jeg går ud fra, at statsministeren, regeringen, regeringspartierne og de borgerlige partier er pinligt bevidste om, at der i dag ikke eksisterer nogen særlig begejstret opbakning bag EU-samarbejdet.

I mandags var det 23 år siden, vi havde den første folkeafstemning om EF, og siden da har EF-spørgsmålet udgjort det største traume i dansk politik i det her århundrede. Traumer skal man behandle, og det gør man altså ikke